

Jézus az örök élet közösségébe von be bennünket az úrvacsorában

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Urunk testi jelenlétében hallgassátok meg azt az Utolsó Vacsoráról szóló ígét, amelyet megírva találunk a Máté szerinti evangélium 26. fejezete 17.-től a 30. verseiben a következőképpen: „A kovásztalan kenyerek első napján odamentek a tanítványok Jézushoz, és megkérdezték tőle: Hol akarod megenni a páskavacsorát, hol készítsük el? Ő ezt válaszolta: Menjetek a városba egy bizonyos emberhez, és mondjátok neki: A Mester üzeni: Az én időm közel van, nálad tartom meg a páskavacsorát tanítványaimmal. A tanítványok úgy tettek, amint Jézus parancsolta nekik, és elkészítették a páskavacsorát. Amikor beesteledett, asztalhoz telepedett a tizenkét tanítvánnyal. Miközben ettek, így szólt: Bizony mondom nektek, hogy közületek egy el fog árulni engem. Ekkor nagyon elszomorodtak, és egyenként kezdték kérdezni tőle: Talán csak nem én vagyok az, Uram? Ő pedig így válaszolt: Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem. Az Emberfia elmegy, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja: jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik. Megszólalt Júdás is, az áruló, és ezt kérdezte: Talán csak nem én vagyok az, Mester? Ő azt felelte neki: Te mondtad. Miközben ettek, Jézus vette a kenyeret, áldást mondott, és megtörte, a tanítványoknak adta, és ezt mondta: Vegyétek, egyétek, ez az én testem! Azután vette a poharat, és hálát adva nekik adta, és ezt mondta: Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára. De mondom nektek, nem iszom mostantól fogva a szőlőtőnekből ebből a terméséből ama napig, amelyen majd újat iszom veletek Atyám országában. Miután elénekelték a zsoltárokat, kimentek az Olajfák hegyére.” – Urunk, olyan esendők és Rád szorulók vagyunk. Tölts be bennünket a te testté lett igéddel! Ámen.

Kedves Testvéreim! **Jézus egész élete ünnep volt. Szakadatlan, élő együttlét Istennel. Ezt az ünnepet osztja meg Jézus velünk ma, Nagycsütörtökön, itt az oltáron lévő úrvacsorában – és minden úrvacsorában. A Mester azt üzeni, hogy Nálad tartja meg az ünnep vacsoráját.** TE vagy az a „bizonyos ember”, akit Isten szolgálói a Mester üzenetével felkeresnek. És bizony: mi vagyunk a tékozló fiúk is, és mi vagyunk Júdások is. És mi vagyunk az elgurult drachma is, akit a kereső szeretet felemel, és megtisztít, hogy tisztán kerüljön újra Isten kezébe. **A bűn, a megváltás és az örök élet. Ez az Utolsó Vacsora három sarokpontja. Ez ígénk három sarokpontja – és ez az igehirdetés három sarokpontja is.**

Első sarokpont: a bűn. Az Utolsó Vacsora történetét szinte minden ránk maradt leírásban egy emberi bűn előzi meg – és egy emberi bűn követi. A Máté szerinti evangéliumban az Utolsó Vacsora előtt árulja el Júdás Jézust – és a vacsora után mondja Jézus: „mindnyájan megbotrántok bennem ezen az éjszakán, mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a nyáj juhái (Mt 26,31). És bizony így is lett. A tanítványok szanaszét futottak, és a legjobban fogadkozó Péter volt az, aki háromszor is megtagadta Jézust. Mi magunk is ugyanúgy kérdezhetjük Jézust, mint a tanítványok egymás után: „*Talán csak nem én vagyok az, Uram?*” (Mt 26,22b) Felismerhetjük magunkat Izráel lázadó népében is: „*Bárcsak meghaltunk volna az ÚR kezétől Egyiptomban, amikor a húsos fazekak mellett ültünk, és jóllakásig ehettünk kenyeret!*” (2Móz 16,3b) Bizony mi magunk is szeretünk a húsos fazekak mellett üldögelni, és odaadni a ránk váró örök lakomát – a ma esti jóllakásért... – És mégis – és mindezek ellenére: tanulhatunk Jézus tanítványaitól. A tanítványok ahelyett, hogy egymást kezdték volna el vádolni: – „*Én biztos, hogy nem foglak elárulni téged – a többiek közül lesz az a valaki!*” – önvizsgálatot tartottak. És milyen szép az is, hogy a sorra elhangzó kérdésekben: „*Talán csak nem én vagyok az, Uram?*” az „Uram” a

görögben az a „Kyrie” szó, amely Jézus istenfiúságára utal. Azaz: a tanítványok (*Júdás kivételével, aki változatlanul Mesternek, „rabbi”-nak hívta Jézust*) hitvallást tettek arról, hogy *Jézus az Úr.*

Második sarokpont: a megváltás. Sokan úgy gondolják, hogy ez az igeszakasz nagyrészt az árulásról, és Júdásról szól. Júdás lenne Jézus ellensége? Vagy a főpapok? Esetleg Pilátus? Nem. **Jézus nem földi ellenséggel harcol, és nem földi ellenségtől vált meg minket a keresztfán. Jézus az ördögöt győzi le mindezzel – kiragadva a kezéből a halált. A Jézussal való győztes közösség megélése miatt ajándékozta nekünk Jézus a saját testét és véréát az Utolsó vacsorán. Minden úrvacsora örömvacsora. A ránk váró királyi menyegző megélése.** Ezért volt mélyen igaza Vianney Szent Jánosnak, amikor ezt mondta: „Ne mondjátok, hogy bűnösök vagytok, hogy sok a nyomorúságotok, és ezért nem mertek a szentáldozáshoz járulni. Ez olyan, mintha azt mondanátok, hogy túlságosan beteg vagyok, és ezért nem akarom sem az orvost, sem az orvosságot.” Vagy ahogyan ugyanezt Augustinus mondta: „Ez az eledel éhező lelket keres, és semmitől sem menekül annyira, mint az eltelt, jóllakott lélektől, amely nem érzi szükségét.”

Nem véletlenül áll az Utolsó vacsora *„igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem”* (Mt 26,27-28) szerzési igéjében a „mindnyájan” szó. **Hangsúlyosan mind a valahányan (Júdást is beleértve) az Úr vendégei vagyunk, amikor bűneink bocsánatára isszuk Urunk kiontott, azaz „ránk ruházott” „nekünk adott” véréát – ahol a „bocsánat” szó a bűneink teljes eltörlését is jelenti.** Mi vagyunk az a leány, aki elköltözött édesanyjától, és rossz útra tért. Anyja imádkozott érte. A leány sok idő múltán, egyszer csak – elindult hazafelé. Későn ért haza. Az ajtót nyitva találta. Az anyja kitörő örömmel fogadta. *„Dee, anya...”* – kérdezte a leány – *„hogyhogy nyitva volt az ajtó?”* – *„A-az ajtó...?”* – válaszolta az anyja – *„Az ajtó, kedves lányom, azóta mindig nyitva van, amióta csak elmentél, hogyha valaha hazajössz, akkor nyitva találd.”* Urunk pontosan ezzel a nyitott ajtóval vár minket *minden nap* – hogy vele lehessünk – lélekben és testben egyaránt.

Ahogyan ugyanezt Ferenc pápa megfogalmazta: **„Az Úr a megtestesülés misztériumának csúcspontján egy anyagdarabon keresztül akart eljutni a lényünk legmélyébe. Nem felülről – hanem belülről, hogy a saját világunkban találkozhassunk vele.”** Így válunk mi is Christophoros-okká, azaz Krisztus-hordozókká. De nemcsak mi vesszük magunkhoz a Krisztust, hanem Ő is magához vesz bennünket. Krisztus úgy táplál minket, hogy önmagába von be bennünket. Ahogyan Edit Stein, auschwitz-i mártír, Európa társ-védőszentje fogalmazta: *„ilyenkor kilépünk a saját életünk félelmei közül, és belépünk Krisztus életének a végtelen tágasságába.”* Minden megfogalmazásban többes szám első személyt találunk. Ez a „mi” nem fejedelmi többes, vagy valamilyen kegyesség jele. Jézus az úrvacsorában közösséget formál belőlünk – benne élő, benne lélegző közösséget.

Végezetül a harmadik sarokpont: az örök élet. Amikor Jézus azt mondja a mai igénk elején, hogy *„az én időm közel van”* (Mt 26,18) nem földi időről, kronosz-ról, hanem Isten idejéről, kairosz-ról beszél. Jézus kairosza a kereszt – a mi megváltásunk isteni ideje. **Nagy�éntekkel és a húsvéti feltámadással kezdődik mindannyiunk számára az az új idő, amelyben örökre Jézussal lehetünk. Az Utolsó Vacsora végén beszél Jézus erről az időről, amikor majd a szőlőtő új termését issza velünk a Mennyei Atya országában. Mert itt, az oltáron, a körünkben lévő Jézus „az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké.”** (Jn 6,51a) Ámen.